

Иван Вазов
Черна гора

I

Земя черногорска,
уважавам те,
земя бедна, горска,
земя туркоборска,
поздравлявам те!
Поздравлявам твоите
голи висоти,
горите, усойте
и във тях геройте,
що ги раждаш ти.
Бедна си, безродна,
скръбна си на глед,
дива, непроходна –
ала си свободна
земя в този свет.
Във тебе не бляят
безбройни стада,
рози не виреят,
гроздове не зреят
по твоите бърда.
Златната коприна,
в теб не става тя,
кат мойта родина
ти не си градина,
пълна със цветя.
Нищо не те кити!
Тук само цъфтят
лаври по скалите,
колкото момите
венци да сплетат!

II

Градове богати
ти ги не владейш,
с монументи злати,
с мраморни палати
ти не се гордейш.
Но всяк връх, усоя

и всяка скала
показуват броя
на толкова боя
и славни дела.
Теб те не смръсява
ни тиран, ни роб.
Врагът в теб не влява,
влезне ли – тогава
ти му ставаш гроб.
Турчина трепери
от ужас, позор,
колчем с теб се мери.
И вечно се пери
снежний Дормитор!¹

III

Нивга не ще ида
в родната земя
на славний Пелида,
де на Леонида
почива праха –
та с глас тих и жален
да прикажа там
наший бит страдален,
наший бунт печален,
наший яд голям;
защото гласа ми,
ако бъде чут
и из гроба стане
със своето знаме
някой герой лют
и поглед сърдито
в мене като впий,
с дума гръмовита
той грозно попита:
„Колко бяхте вий?“

IV

Но ти, земя бедна,
на такъв въпрос

няма да си бледна:
да дадеш си вредна
ответ горд и прост.
Ти можеш показа
твоя народ гол
без срам, без омраза
ти можеш му каза:
„Имам Вучи дол²,
двайсет Термопили
имам аз до днес!“
И пред твойте сили
би се зачервили
Спарта, Ахилес!

V

Живота ти й жалък,
суров имаш лик,
корав имаш залък! –
Но ти, народ малък,
си народ велик!

Букурещ, юни 1877

КРАЙ

1. Височайши планински връх на границата на Черна гора.
2. Местност, в която току-що бяха спечелили черногорците една славна победа над турците (1876 г.).

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4289>]